

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Anima pueri occisi latroni nullam dans quietem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

cum Mauritania Africam meliorem pristinis legibus reddidisset, instimulante, & obrepente inuidia, mercedis loco, iustum interfici. Et huic quidem hoc contigit immerenti; alijs talia, quæ meruerunt, euenere. Quis autem scit, quid Theodosio futurum fuisset, si superuixisset? Vt enim medici, quibusdam morbis occurrunt prius, quàm appareant, ita Deus quædam morte præuenit, ne fiant, finitque innocentes pati in hac vita, ne nocentes in altera cogatur grauius plectere. Hinc quosdam, etiam, per prodigia, magistratui objicit reos.

III.

Audiui narrantem, è Chronicis Heluetiorum, non quidem de toto, sed de parte cadaueris, post longos annos sequente, & reum ad vindictam prodente, eiusmodi historiam. Quidam seniculus, Lucernæ in hospitali, jam longam ætatem victitabat, ab omnibus habitus simplex & probus. Accidit aliquando, vt otiosus, inter reliquos vetulos & vetulas, insolationis causa, pro foribus domus hospitalis assideret, vt istis in more est. Ibi eo vel fabulante, vel nictante, per longissimam vrbis plateam, horrificus descendit molossus, demortui hominis caput ore ferens. Et cane, & capite conspecto, tremor metusque inuast cunctos. Sed canis imperterritus per mediam stantium sedentiumque turbam irrupit, & seni jam septuagenario, aut octogenario caluum cranium in sinum imponit, eoque relicto, nullo edito latratu tacitus abit. Admirantur insolens factum omnes, & senem intuentes obstupescunt: qui consternatus surgit, palamque fatetur, ante triginta annos, puerum à se studiosum, in monte siluaque vicina occisum; eò quòd sperasset, se pecunias apud eum reperturum, reperisse autem non nisi tres cruciferos; corpus in fossam abiecisse, agnoscere autem, caput occisi nunc ad se delatum, quia à puero ad Dei tribunal citaretur. Captus est igitur, & in tam fera ætate capite plexus, vt supplicio suo doceret, supremum iudicem nullius facinoris, etiam in siluis & tenebris facti, memoriam amittere, & vel mortuos esse homicidarum suorum accusatores.

IV.

Moschus
Euiratus in
Prat. Spirit,
cap. 166.

Quæ res alijs multis potest exemplis demonstrari. Valde iuculentum illud Moschi. Dicebat Abbas Sabbathius: Cùm sederem in Monasterio Abbatis Firmini, venit latro quidam ad Abbatem Zosimum

finum Cilicem, & rogabat senem dicens: Fac charitatem, per Deum te
 precor, quia multis homicidijs obnoxius sum. Fac me monachum, ut
 jam tandem desistam à sceleribus meis. Senex verò exhortans illum,
 fecit monachum, & sanctum habitum dedit. Post modicum verò tem-
 poris dixit ad illum senior: Crede mihi fili; non potes hic habitare: nam
 si audierit princeps, tenebit te. Similiter autem & aduersarij tui ne-
 cabunt te: sed audi me. & ducam te ad Cœnobium Abbatis Dorothi
 prope Gazam & Maiumam. Illuc igitur iuit. Ubi cum moratus
 esset annus nouem, didicissetq; Psalterium, & cunctam monasticam
 observationem, redijt rursus in Firmini Monasterium ad senem, &
 ait illi: Fac misericordiam mecum, pater, & da mihi vestimenta mea
 sacularia, & recipe monastica. Senior autem tristior effectus ait illi:
 Cur fili? Qui respondens ait: Ecce nouem (ut nosti, Pater) annos
 egi in cœnobio, & quantum potui ieiunavi, & continenter vixi, &
 cum omni quiete, & timore DEI fui in subiectione, & scio, quia illius
 infinita bonitas multa peccata mea remisit mihi. Verumtamen aspicio
 sepius puerulum adstantem, & dicentem mihi: Cur me occidisti: hunc
 autem aspicio in somnis, & in Ecclesia: & cum ad Communionem
 pergo; & in Refectorio hac eadem mihi dicentem, & vel unâ horâ non
 sinit me quiescere. Ideò itaq; Pater, abire volo, ut pro puerulo moriar.
 Frustra enim, & sine vlla causa occidi puerulum ipsum. Sumptis ergo
 vestimentis suis, exijt. Et cum sic indutus pergeret Diospolim, tenuis
 est, & sequenti die decollatus. Mira vis conscientia, tremendum
 Dat iudicium. Ita est; latro quidem fuit iste, sed pœnitens.
 Pœnitentem latronem in ipsa cruce recepit CHRISTVS. Leguntur
 & alij latrones in claustris pœnitentiam egisse. Iste & Mundum
 deseruit; & in Cœnobium se inclusit, nouem totis annis homici-
 dia sua vigilijs, ieiunijs, orationibus, alijsq; pœnitentiæ operi-
 bus conatus est expiare, & non expiauit; donec in sæculum re-
 gressus magistratui se se offerret, ceruicemq; carnifici præberet.
 Nimirum publicum supplicium meruerat, & qui gladio vsus
 fuerat, gladio debuit perire, ut vel puero occiso satisfieret. Adeò
 efficax est accusatio innocentum; quorum sanguis, sicut san-
 guis Abel de terra vsque ad cælum clamat. Altus est clamor, qui
 hinc eò vsque pertingit. Sunt multi, quorum peccata vix aliter
 quam morte possunt extingui. Inter quos sunt præcipuè vene-

Cccc

ficc

ficz & magi, qui vel suo sanguine, vel homagio alio se se dæmoni consecrârunt. Hi quia nimis crebrò & vehementer à Stygio insidiatore vexantur, tentantur, terrentur, & oppugnantur, nõ possunt tot impetus sustinere, cùm præsertim flagitijs assueti facilè relabantur; & tot infantes sine baptismo ab eis occisi, tot viri fæminæque vel veneno, vel arte magica interfecti, si eis ob oculos non obuersantur, saltè ante diuinum tribunal vindictam expetant. Et misericordia diuina est, si iustitiæ magistratum, & carnifici tradantur, vt in rogo pœnitentiam agentes, incendia euadant inferorum.

V.

Henric. Ranzou.
zon. in re-
sponsoria ad
consolationem.

Nec mirum est, animam occisi venire, & intemperijs exagitare homicidam, cùm ille, de quo superius mentio facta est, caput suum, per canem, miserit ad reum accusandum; immò, cùm legamus alium, aridâ manu reum monstrasse, ac prodidisse suum occiforem. Nam si Henrico Ranzouo credimus, viatori cuidam in itinere interfecto, cùm de authore latrocinij non constaret, manus resecta est, & in carcere senatus Lizenhoensis è tigno in fumo suspensa est. Ibi exaruit, diuque siccissima pependit. Tandem post decem annorum interuallum, cùm forte fortuna author cædis in eam se domû recepisset, manus iam dudum exanguis & exsucca, inexpectato prodigio stillare, & sanguinem recentem ex alto in subjectam mensam spargere cœpit. Ad insolitam hanc pluuiam cohorrerunt omnes. Nec dubia fuit coniectura, hominem homicidij reum existere. Visa senatui referuntur; cuius mandato hospes in vincula conijcitur, qui euidentis diuinum iudicium agnoscens, haud tergiuersanter latrocinium, ante decem annos factum, à se perpetratum fatetur. Itaque iustam sceleris pœnam, quam sibi infligi vltro petijt, persoluit. Est itaque & sanguini sua vox, quâ clamat in cælum, & sanguinem pro sanguine postulat. Sed naturæ propius est, vt è carne, quamuis arida, manu sanguis erumpat: ossa ipsa quantumuis alba, sanguinem profundere magis repugnat naturæ; & tamen vel hinc nonnulli accusatorem habuere dicentes:

Exurgetq; aliquis nostris ex ossibus vltor.

Io Beirlinck.
ad an. Christ.
1585. pag. 137.

Anno 1585. In agro Viennensi egressus fortè ad ferarum cubilia, sado calo, nobilis Austriacus, dum secretiora lustra nemoris ingreditur, molojs